

— Дойде си. Бѣше слабъ, и почърнѣлъ, едва се държеше на крака — казваше ни, че ималъ треска. Лежеше постоянно, защото станѣше ли — кашлицата го задавяше тъй, че му ставаше лошо. На нѣколко пѣти повръща кръвъ. Не искаше да отиде въ болницата — лошо тамъ, казва — докторитѣ биле лоши, карали се, дори биели, а и много гадъ . . . Остана въ кѣщи. Леля ми нае една малка кѣщица отзадъ рѣката. И той се радваше; отваряхме му постоянно прозореца, да гледа навънъ. Обичаше татко дърветата, зеленината. Една сутрина го задуши силно — не бѣше мигналъ нѣколко ноци, рече ли да мигне, бѣлнува, вика . . . задашаше го силно и поиска да го изнесемъ отвънъ, подъ дърветата, но щомъ го изнесохме, закашля се силно, задави се, послѣ искаше да ни каже нѣщо . . .

Сълзи задавиха гърлото на малкото момиченце и то спрѣ.

Стариятъ полковникъ гледаше прѣдъ себе си неподвижно и само, когато момичето спрѣ, трѣпна нѣкакъ и попита:

— Послѣ?

— Умрѣ.

Той отпусна глава, очитѣ му станаха широки и страшни, но когато чу съдържания плачъ на сестрицитѣ, сложи рѣка на главата на по-голѣмата и пошепна, едва чуто:

— Кога умрѣха старитѣ?

— Баба умрѣ още слѣдъ първитѣ бойове, а скоро слѣдъ нея, слѣдъ Ивановдень, умрѣ и дѣдо.

— Въ гласа на малката внучка имаше горчивина и болки. Тя говорѣше вече насила и сѣкашъ, уморена.

— До тогазъ вие при тѣхъ ли живѣхте?

Дѣцата кимнаха съ глави.